



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobců

1. E. M., narozen X

2. A. M., narozena X, oba státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
toho času X

proti

žalovanému

Ministerstvu vnitra České republiky

se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2016, čj. OAM-645/VL-10-ZA14-R3-2007 a OAM-1-644/VL-10-ZA14-R3-2007

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutími ze dne 31. 3. 2016 žalovaný neudělil žalobci a žalobkyni mezinárodní ochranu, a to dle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Krajský soud konstatuje, že ve věci mezinárodní ochrany se jednalo již o třetí rozhodnutí žalovaného správního orgánu ve věcech obou manželů, když první byla vydána dne 6. 2. 2008, druhá pak dne 20. 3. 2012.

2. **V průběhu prvního správního řízení,** tedy po žádosti obou manželů o azyl ze dne 13. 8. 2007, uvedli manželé shodně, že jsou občany Ázerbájdžánské republiky, žalobce je ázerbájdžánské a manželka arménské národnosti. Manželka odvíjí svoji národnost od národnosti svého otce, uvádí, že v zemi původu je toto obvyklé. Žalobce vyznává islám, manželka je křesťanského vyznání, nikdy nebyli politicky organizováni. Oba jsou středoškolsky vzděláni, manžel pracoval jako automechanik a instalatér, manželka jako zdravotní sestra. Vlast manželé opustili koncem prosince 1991 a odjeli do Ruska, kde již žili rodiče žadatelky. V Rusku se v r. 1994 manželům narodila dcera, s níž v r. 2007 ještě jako s nezletilou přibyli do České republiky. Manželé popsali vyvíjející se konflikt mezi Ázerbájdžánci a Armény, který se jich dotýkal zejména proto, že žadatelka má arménskou národnost, několikrát jim rozbili okna, žadatelka popsala různé ústrky, které od spoluobčanů i v práci zažila, psali jim hanlivé nápisy na stěny, Ázerbájdžánci, vracějící se z Arménie, manželovi vyčítali jeho sňatek. Z důvodu obav o život žadatelka s manželem z Ázerbájdžánu vycestovali, na ázerbájdžánsko-ruské hranici jim dle jejich sdělení celníci odebrali cestovní doklady, o něž pak marně písemně opakovaně z Ruska podáními na ministerstvo vnitra žádali. Žili u rodičů manželky ve Stavropolu, od r. 1993 je stále policie kontrolovala, protože neměli doklady, museli policisty uplácet. Žalobkyně porodila v nemocnici dceru, nedostala však žádné doklady, ani rodný list. Nepomohla jim ani organizace pro uprchlíky. Po vypuknutí rusko-čečenského konfliktu se situace v Rusku vyostřila, domů stále chodili policisté, od r. 2004 je i přes úplatky prakticky vyháněli, na radu známého tak ze strachu vycestovali do ČR za pomoci převaděče, který jim zajistil potřebné doklady. Do Prahy přiletěli nelegálně dne 11. 8. 2007. Manželé uvedli, že Česká republika je jejich cílovou zemí, kde by chtěli žít a pracovat, pro případ návratu do země původu se obávají problémů, které by přinášela manželčina národnost, a to s ohledem na přetrvávající problémy, které byly důvodem jejich odjezdu a které čas zásadněji nezměnil. O první žalobě manželů proti zamítavému rozhodnutí žalovaného rozhodoval krajský soud dne 20. 10. 2008 (pod sp. zn. 29 Az 8/2008 a 29 Az 9/2008), kdy žaloby zamítl, o kasačních stížnostech rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že rozhodnutí soudu zrušil, krajský soud pak učinil totéž vůči rozhodnutím žalovaného, kterého zavázal, aby nově zhodnotil případné obavy žalobkyně při opouštění vlasti z r. 1991 a též aby podrobněji vypořádal bezpečnost případného současného návratu manželů do země původu a vyjádřil se rovněž k bezproblémovému přijetí do země, jednak po dlouhodobém pobytu v zahraničí, jednak za současné situace, kdy oblast Náhorního Karabachu a staré křivdy mezi oběma státy rezonují stále střetovou situací – zde s ohledem na národnost manželky a jí tvrzené problémy v případě návratu. Soud uložil žalovanému, aby na základě nových zpráv o Ázerbájdžánu znovu vyhodnotil situaci etnicky smíšených manželství a s tím související případnou existenci problémů nezletilé dcery. Rozhodnutí krajského soudu byla učiněna dne 11. 1. 2010.
3. **V průběhu dalšího správního řízení** žalovaný provedl s oběma manžely podrobné pohovory, kdy prakticky žalobce uvedl, že on by v Ázerbájdžánu žít mohl, ale manželka nikoliv, tamní situace je špatná. Dcera studuje v Brně, již je dospělá. Manželku by jistě ihned po příletu do země původu prolustrovali, její dívčí příjmení je arménské, sebrali by ji a zavřeli. Manželka měla v sovětském pasu uvedeno, že je Arménka, ten je někde v archivu, v českém průkazu je zapsána jako Ázerbájdžánka a má manželovo příjmení. Žalovaný na základě informací o tom, že matka žalobkyně měla ázerbájdžánskou národnost a otec arménskou uvedl, že je její původ smíšený, odkázal na informaci MZV

ČR, podle které jestliže jeden z rodičů má ázerbájdžánskou národnost, dítě ji může mít též. Žalobkyně však nadále tvrdila, že v zemi se národnost určuje výhradně po otci. Správní orgán dále uvedl, jaké doklady má žalobkyně k dispozici a že na základě předložení oddacího listu by v současnosti ázerbájdžánský zastupitelský úřad vydal cestovní doklad s ázerbájdžánským příjmením. Žalovaný doplnil mnohé aktuální podklady o problému národnosti v Ázerbájdžánu a problematice dokladů, ve svých rozhodnutích ze dne 20. 3. 2012 rodině mezinárodní ochranu neudělil. Krajský soud v dalším řízení zhodnotil vypořádání otázky pronásledování a obav z něho, učiněné žalovaným v cit. rozhodnutí ze dne 20. 3. 2012, za dostatečné a žaloby dne 21. 1. 2013 v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany zamítl, rozhodnutí žalovaného zrušil co do neudělení doplňkové ochrany. Uložil správnímu orgánu, aby s odkazem na informaci MZV ČR o složitosti či případné nemožnosti návratu občanů Ázerbájdžánu, kteří nevlastní žádné doklady (dcera ani rodný list), znovu vyprecizoval i otázku možné realizace vstupu žalců na území země původu. Rozhodnutí krajského soudu byla však rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013 zrušena, s tím, že soud se dostatečně nevypořádal s námitkou možného pronásledování žalobce na kumulativním základu, nevyprecizoval důvod pro doplnění odůvodnění hrozby vážné újmy a nereagoval řádně na zletilost dcery žalobců. V novém řízení zástupce žalobců předložil zprávu Amnesty International k situaci lidských práv v Ázerbájdžánu a Ruské federaci z května 2014, pojednávající o diskriminaci Arménů v Ázerbájdžánu. Rozsudky ze dne 12. 1. 2015 pak krajský soud po novém projednání věcí rozhodnutí žalovaného, vydaná ve věci manželů dne 20. 3. 2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí, správní orgán přitom zavázal, s odkazem na provedené důkazy – podklad Rádia Svobodná Evropa, Zpráva BBC Evropa, materiál Evropské komise proti rasismu a netoleranci ECRI (z let 2011 a 2012), aby se znovu zabýval otázkou důvodnosti obav žalobkyně z pronásledování z důvodu národnosti z pohledu celkové situace v zemi původu, zdůraznil přitom nutnost principu individuálního posouzení problémů žalobkyně i s odkazem na kvalifikační směrnici. Uložil, aby se správní orgán podrobněji zabýval i otázkou humanitárního azylu v případě manželů, a to zejména s ohledem na dlouhou dobu jejich zahraničního pobytu. Připomněl, že je nutné ještě vyspecifikovat otázku národnosti žalobkyně a případnou argumentaci postavit napevno. S ohledem na informaci ze dne 14. 12. 2010 pak uložil správnímu orgánu, aby vyvrátil nebezpečí ponižujícího zacházení ze strany jak občanů země původu, tak i jeho státních orgánů vůči žalobkyni s ohledem na její národnost a problémy, které tato v Ázerbájdžánu dle podkladů může mít. Kasační stížnost žalovaného, směřující vůči tomuto rozsudku krajského soudu ve věci žalobkyně byla pak rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 odmítnuta pro nepřijatelnost. V dalším pak žalovaný po proběhlém novém správním řízení rozhodl dne 31. 3. 2016 o neudělení mezinárodní ochrany žalobcům.

II Žalobní argumentace

4. Žalobce ve své žalobě uvedl, že je ázerbájdžánské národnosti a žije ve smíšeném manželství s ženou národnosti arménské. Po vypuknutí konfliktu v Náhorním Karabachu uprchla většina Ázerbájdžánců arménské národnosti do Arménie a naopak. Manželé však takto postupovat nemohli a žalobkyně pak byla opakovaně vystavována psychickému nátlaku ze strany svých spoluobčanů, který vyústil ve fyzické napadání. Žalobce manželku bránil, tato nakonec opustila své zaměstnání a manželé se rozhodli

odjet ze země. Konflikt stále trvá, i přes uzavřené příměří naopak opět v r. 2016 probíhají ozbrojené střety. Žaloba tvrdí, že žalobcům hrozí s ohledem na to, že národnost žalobkyně je seznatelná z toho, že z jejího rodného listu plyne, že pochází ze smíšeného manželství arménsko-ázerbájdžánského, pronásledování z důvodu národnosti. Ve zprávě MZV se uvádí, že s arménským pasem nemá manželka šanci se do země dostat, pokud bude mít ázerbájdžánský pas vydaný po r. 1991, problém by mít neměla, ten však nastane, pokud orgány země zjistí, že je Arménka. S odkazem na Příručku Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky je potřebné věnovat problému manželů pozornost i jen v případě pochybností, že by mohli být vystaveni hrozbě pronásledování. Žaloba odkazuje i na Zprávu o dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu z října 2014, kde se hovoří o počtu několika tisíc osob arménské národnosti, žijících na území Ázerbájdžánu, v podstatě jen ve smíšených manželstvích, v naprosté většině manžel – Ázerbájdžánec a manželka Arménka, kdy se jedná o manželství, uzavřené před vypuknutím konfliktu, neboť uzavření nových manželství nepřichází v úvahu. Ani zpráva Evropské komise proti rasismu a intoleranci z března 2011 nevyklučuje diskriminaci osob smíšeného původu. Žaloba poukazuje na útoky psychického charakteru, které vyústily v útok fyzický, a považuje za naplněný pojem kumulativního pronásledování. Odkazuje na čl. 38 – 41 příručky UNHCR s tím, že žalovaný nevzal v úvahu subjektivní složku obav žalobců a též poukazuje na znění § 2 odst. 8 zákona o azylu, kdy je i jednání soukromých osob považováno za pronásledování, pokud stát a jeho orgány nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Žalobci byli vystaveni násilí ze strany sousedů, obrátili se na policistu, který jim však řekl, že nemůže nic dělat, státní moc tak nebyla schopná útokům zabránit a žalovaný bagatelizuje pokus manželů o nalezení ochrany. Při opouštění Ázerbájdžánu jim byly odebrány doklady, žalobce byl osočován, že pomáhá Arménce, což dokládá postoj oficiálních zástupců země původu k osobám žijícím ve smíšeném manželství. Žalobce pak uvádí, že nesouhlasí se závěrem, že může poskytnout své manželce ochranu, neboť tato je žádána po státu, a dle zpráv a podkladů je tato možnost diskutabilní. Žaloba dále poukazuje i na současný vývoj situace v zemi původu, nedávno konflikt v Náhorním Karabachu eskaloval, vztahy mezi oběma státy jsou napjaté a je tedy předpoklad dalších problémů žalobců v případě jejich návratu, a to z důvodu národnostních. Je zjevné, že orgány státu diskriminaci na národnostním podkladě minimálně tolerují a nejsou schopny zaručit skutečnou účinnou ochranu před pronásledováním. Žalobce se prakticky nezabýval obsahem odborného vyjádření Doc. PhDr. K., čímž porušil základní zásady správního řízení.

5. K humanitárním důvodům ve smyslu § 14 zákona o azylu žalobce uvádí, že těmito se žalovaný řádně nezabýval, žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že pokud si byli manželé schopni najít zaměstnání v Rusku i v ČR, že budou schopni najít ho i v zemi původu. Podklady hovoří i o možnosti diskriminace v profesní kariéře. V Rusku byli v pozici nelegálních migrantů, byli nuceni z důvodu zabezpečení prostého přežití získat nezbytné finanční prostředky, museli skládat úplatky ruským orgánům, platit nezbytnou zdravotní péči apod. Žalobce žil přitom ve stálém strachu pod psychickým tlakem z případného odhalení a následného uvěznění, zejména po vypuknutí války v Čečensku. V ČR se i díky zdlouhavému řízení žádosti o azyl musí vyrovnat se situací tak, aby netrpěli hmotnou nouzí. Je tak naplněna podmínka pro udělení humanitárního azylu.

6. Žalobce považuje za nedostatečně zhodnocenou i problematiku doplňkové ochrany, v zemi původu probíhá válečný konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem o území Náhorního Karabachu, v nedávné době došlo k jeho eskalaci. Zem původu čelí ekonomickým problémům a tento konflikt využívá k odvedení pozornosti obyvatelstva od tohoto problému. Ohrožení obyvatel arménské národnosti je objektivní a reálné. Žalovaný si neopatřil dostatečně aktuální podklady o situaci v této zemi. Žalobce je přesvědčen, že mu hrozí znemožnění řádného výkonu práv, zejména soukromého a rodinného života, byl by s manželkou vystaven dalšímu pronásledování a došlo by tak k porušení mezinárodních závazků ČR, pramenících z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce vnímá současnou situaci v zemi původu jako situaci vážně ohrožující jeho život a život manželky v důsledku probíhajícího vojenského konfliktu, neboť situace jejich smíšeného manželství by jim přinesla vážnou újmu na lidské důstojnosti.
7. Žalobkyně pak ve své žalobě uváděla obdobné námitky, v souvislosti s Příručkou Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky odkázala na oddíl B – Prokazování faktů, bod (203), kde se uvádí, že „Poté, co žadatel vyvinul opravdové úsilí o opodstatnění svého příběhu, je stále ještě možné, že pro některá z jeho prohlášení se nebude dostávat důkazů.... Proto je nutné uznat žadatelovu věc i v případě pochybností“. Žalovaný se dle jejího přesvědčení dostatečně nevypořádal s tím, že by mohla být vystavena pronásledování, svoji úvahu prakticky shrnul do konstatování, že ani v r. 1991 nedosahovaly její potíže se spoluobčany ázerbájdžánské národnosti takového stupně intenzity a opakovanosti, aby je bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu azylového zákona. Žalovaný sice přiznává, že žalobkyně byla ze strany svých sousedů vystavena útokům, které vyústily až ve fyzické napadení, nicméně konstatuje, že se jednalo o ústrky soukromých osob, žalobkyně k tomu uvádí, že byla pronásledována na kumulativním základě, kdy je podstatným její odůvodněný strach z pronásledování. Kvalifikační směrnice v tomto smyslu v čl. 9 odst. 2 písm. a) upravuje možné pronásledování i jako použití fyzického nebo psychického násilí. Ona i její manžel byli opakovaně vystaveni výhrůžkám a vulgárním útokům ze strany svých sousedů, a to z důvodu národnosti žalobkyně, což lze považovat za psychický nátlak, který vyústil až do fyzického napadení a byl tak naplněn pojem kumulativního pronásledování. K Příručce UNHCR pak odkazuje na čl. 38 – 41 a zdůrazňuje, že žalovaný nevzal v potaz subjektivní složku jejich obav. Vzhledem k dříve vylíčeným skutečnostem o snaze získat doklady, kdy země původu nereagovala, k popsánému incidentu na hranici, žalobkyně dovozuje neochotu státních orgánů jakkoliv v jejich případě pomoci. Vztahy mezi Armény a Ázerbájdžánci jsou stále napjaté, státní orgány diskriminaci Arménů na svém území tolerují a účinnou ochranu nejsou schopny poskytnout. V Rusku se žalobkyně ocitla v pozici nelegálního migranta, neměla doklady, musela skládat úplatky, platit nezbytnou zdravotní péči, to, že si vybrala tuto variantu před návratem domů, svědčí o její zoufalé situaci, žalobkyně vnímá návrat domů jako nemožný a je přesvědčena, že by opět musela čelit s manželem pronásledování. K podmínkám azylu humanitárního i doplňkové ochrany se žalobkyně vyjádřila obdobně jako její manžel.
8. Z repliky pak vyplývá, že žalobkyně nesouhlasí s tím, že není etnickou Arménkou a v tomto poukazuje na etnicitu, vztahující se k různým dimenzím osobní identity, její rodné příjmení je arménské, v původním občanském průkazu měla uvedenu arménskou národnost, pochází sice ze smíšeného manželství, nicméně otec je arménské národnosti a žalobkyně sama se považuje za Arménku a jako takovou ji vnímalo i její okolí v době

jejího pobytu v Ázerbájdžánu. Po 16 letém pobytu v Rusku, kde byli vystaveni intenzivnímu nátlaku ze strany místních orgánů (opakované žádosti o úplatek) se uchýlili do ČR, tedy, raději zvolili nejistotu života v cizí zemi, než riziko dalšího pronásledování či diskriminace v zemi původu. K uzavření příměří pak podotýká, že toto bylo již za dobu konfliktu uzavřeno vícekrát, na napjaté vztahy však nemělo reálný vliv. I současné zprávy hovoří o neuspokojivé situaci Arménů na území Ázerbájdžánu. Žalobkyně připomíná, že žalovaný již dlouhou dobu nerespektuje závazná rozhodnutí soudu, žalobci pak shodně navrhuji zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Správní orgán reagoval písemným vyjádřením ve věci dne 22. 6. 2016, uvedl, že s námitkami nesouhlasí, neboť neprokazují porušení zákona o azylu či správního řádu. Odkazuje zejména na správní spis, žádost a výpovědi žalobce, informace o zemi původu i odůvodnění svého rozhodnutí. Správní orgán je přesvědčen, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které mu byly sděleny, a rovněž si opatřil potřebné podklady. Žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí, nevyvíjel ani nevyvíjí žádnou veřejně politickou činnost. Pokud se pak jedná o národnost manželky, z veškerých dokladů, kterými by disponovala po vycestování z území ČR, by nebyl její částečný arménský původ nikomu znám, navíc od jejich potíží v zemi původu již uplynulo 25 let, což žalovaný považuje za značný časový odstup, přičemž ani v r. 1991 nedosahovaly potíže žalobce a manželky takového stupně intenzity a opakovosti, aby je bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobci ani nevyužili veškerých možností domoci se nápravy svých práv ve smyslu zákona o azylu v zemi původu (hovořili pouze s okrskářem). Sám žalobce je ázerbájdžánské národnosti, v zemi původu žádné azylově relevantní potíže neměl, obával se o svou manželku, která má být částečně arménské národnosti. Různé ústrky či nevraživost ze strany většinového obyvatelstva ještě nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jak již v minulosti konstatoval Nejvyšší správní soud v Brně. V této souvislosti pak žalobce podotýká, že manželé podali žádost o azyl až 16 let poté, co opustili zem původu, což o opodstatněných obavách před pronásledováním či diskriminací nesvědčí a dle použitých informací o zemi původu je patrné, že v Ázerbájdžánu žije několik desítek tisíc osob arménské a ázerbájdžánské národnosti ve smíšených manželstvích, přičemž z žádné zprávy neplynou násilné útoky vůči osobám arménské národnosti. Správní orgán odkazuje na to, že ve svém rozhodnutí se zabýval i otázkou humanitárního azylu, po posouzení všech okolností případu a situace žalobce však neshledal opodstatnění pro jeho udělení, žádné mimořádné okolnosti žalobce neuváděl. K aktuálnímu vývoji situace v Náhorním Karabachu žalobce uvedl, že v květnu 2016 uzavřeli ve Vídni prezidenti Arménie a Ázerbájdžánu příměří (zprávy z databáze ČTK), které ukončilo dubnový ozbrojený konflikt mezi oběma zeměmi. Žalobce s manželkou před vycestováním ze země původu na tomto území nežili.
10. K případu žalobkyně podal žalovaný vyjádření dne 23. 6. 2016, kromě již uvedených skutečností jako ve věci jejího manžela poukázal správní orgán na to, že ani žalobkyně nebyla nikdy veřejně či politicky činná. K její národnosti uvedl, že s ohledem na doklady, kterými by disponovala v případě návratu do Ázerbájdžánu, by její národnost nebyla nikomu známa, konečně, sama ani není etnickou Arménkou, pochází ze smíšeného manželství a užívá příjmení manžela ázerbájdžánské národnosti. Z použitých

informací plyne, že v Ázerbájdžánu žije několik desítek tisíc obyvatel ve smíšených manželstvích, ženy provdané ve smíšených manželstvích jsou většinou integrované do společnosti, mj. matka premiéra je přímo etnickou Arménkou. Z kopie žádosti o udělení českého víza plyne, že žalobci do ČR přijeli za účelem návštěvy příbuzných či přátel, nikoliv z důvodu pronásledování v zemi původu. Žalovaný je přesvědčen, že s ohledem na všechny uvedené skutečnosti žalobkyni žádné pronásledování z národnostních důvodů v případě návratu nehrozí, posoudil i otázku humanitární, avšak žádné mimořádné okolnosti v případě manželů neshledal. Správní orgán navrhl zamítnutí obou žalob jako nedůvodných.

IV Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud předně konstatuje, že se věci obou manželů zabývá již opakovaně, jak je uváděno v replice, opakovaně správnímu orgánu uložil, aby se zabýval předloženými důkazy a vyargumentoval vyčerpávajícím způsobem zejména otázku národnosti žalobkyně, dále problém případného pronásledování žalobců na kumulativním základu, ale i možnost jejich bezpečného a nekonfliktního návratu do země původu. Při jednáních soud postupně provedl prakticky všechny žalobci předložené důkazy, které podporovaly jejich žalobní námitky, v době současné již proto nerefletoval na žalobci nabízené texty dostupné na odkazech na webových stránkách, na něž odkazovala doplnění žalob. Tyto texty měly podporovat námitky o tom, že v Náhorním Karabachu stále eskalují spory, o čemž však soud neměl žádné pochybnosti s ohledem na podkladové zprávy o situaci v Ázerbájdžánu, které jsou a byly i dříve součástí spisového materiálu, s tím, že, jak výše žalovaný uvedl, v mezidobí došlo k určité dohodě o příměří, i když situace je stále napjatá. Soud byl však přesvědčen, jak i dále uvádí podrobněji, že na konkrétní situaci žalobců podrobné popisy incidentů v této oblasti nemohou mít větší vliv.
12. Soud dále plně odkazuje na svá poslední pravomocná rozhodnutí v obou případech, a to ze dne 12. 1. 2015, v nichž podrobně popsal veškeré skutečnosti, které žalobci uvedli jak ve svých žádostech o udělení mezinárodní ochrany, tak posléze v průběhu dalších let během pokračujících správních řízení, i před soudem. Soud je proto přesvědčen, že může, s ohledem na právní moc těchto rozsudků, plně na jednotlivosti a podrobnosti případů obou žalobců odkázat na tato svá dřívější rozhodnutí. S ohledem na obsah bodů 1, 2 a 3 současného rozhodnutí (viz výše) pak **z obsahu správního spisu** konstatuje pouze skutečnosti posledního řízení před správním orgánem.
13. S žalobcem byl proveden pohovor dne 24. 11. 2015, kdy žalobce sdělil, že u soudu byl čten papír, z něhož plyne, že Arméni v Ázerbájdžánu žít nemohou, on sám by tam žít mohl, on se teď o papíry nestará, jednou za dva měsíce jde pro vízum a jinak je v práci. Pracuje v turecké restauraci a žije nedaleko od Vrchního soudu v Praze, restauraci sice zavřeli, ale během dvou týdnů by měla být otevřená, předtím pracoval ve velké restauraci v Hájích. Všechny práce probíhají na základě oficiálního povolení. Se ženou oba pracují, dcera žije v Brně a studuje, už je velká a zřídka si volají. Všechny příbuzné, i matku, má žalobce v Baku, ale nic o nich neví už 9 let. Dopisy nepíše a na počítač jsou příbuzní již staří, žalobce se cítí jako Pražák. S manželkou se seznámil v r. 1989, brali se v r. 1991, konflikt v Karabachu začal v r. 1990. Problémy s Armény vznikly poté, co v r. 1990 Arméni napadli jednu svatbu, všem tam uřezali hlavy a poté to začalo v Sumgaitu, což je 15 km od Baku, začali vyhánět Armény, kdo mohl, tak utekl. Ázerbájdžánci jen

vraceli to, co oni jim udělali. Tyto národnostní otázky nyní v ČR již nejsou problémem, ale v zemi původu nemohl žalobce stát před manželkou a bránit ji, byli by ji zabili. V případě návratu se žalobce obává, že v zemi původu může kdykoliv začít válka, v Karabachu Rusové umístili svoje vojska, ale konflikt může vypuknout kdykoliv. Manželka je Arménka, protože národnost se bere podle otce, podle žalobce jen Židé odvozují národnost po mateřské linii. K dotazu žalovaného, jak by se lidé dozvěděli o národnosti manželky, žalobce uvedl, že se může kdokoli podívat do evidence v počítači, zjistí její dívčí příjmení a to je arménské. Na první pohled nyní již ne, má jeho příjmení. Žalovaný reagoval tak, že žalobci dříve tvrdili, že měli problémy jen s obyvateli, nikoliv se státními orgány, sousedé nemají přístup k jejímu rodnému listu. K tomu žalobce uvedl, že jde jen o to, že kdyby se objevili v Ázerbájdžánu na letišti, pokud si ji prolustrují, okamžitě ji seberou a zavrou, pak se vyměňují zajatci jako rukojmí. K dotazu, odkud takové informace žalobce čerpá, uvedl, že v Baku žádní Arméni nejsou, možná pár přestárých, na kterých nikomu nezáleží. Uvěznily by ji státní orgány, protože je Arménka. Správní orgán poukázal na u soudu konstatovaný podklad MZV ČR o tom, že v zemi původu žije několik tisíc osob arménské národnosti, žalobce uvedl, že to nemůže být pravda. Žalovaný znovu připomněl, že podklad hovoří o mnohých starších sezdaných párech v obdobné situaci, které žijí v Ázerbájdžánu, a žalobce uvedl, že papír snese hodně, ale ať si zkusí poslat Arména do Ázerbájdžánu a sledují, co se stane. Kdyby bylo po jeho, již by se dávno vrátil, více by si tam vydělal, tady ho nazývají běžencem, ale on je prostě člověk. Myslí si, že by se případně museli dostat do Ázerbájdžánu tajně, nikoliv letecky, tam by si ji hned prolustrovali. Z takové možnosti ale mají strach.

14. Týž den byl proveden pohovor i s manželkou žalobce, uvedla, že byli přítomni u jednání soudu, kde jim četli důkazy. Nyní bydlí v Praze, žalobkyně pracuje v bistro ve Veverkově ulici, má pracovní smlouvu. Dcera čeká na trvalý pobyt. Žalobkyně má tetu v Rusku, ale je už stará, nemá na ni kontakt, nikoho jiného nemá. Po otci je žalobkyně Arménka, měla ji zapsanou i v prvním občanském průkazu. Nikdy neviděla, že by se kvůli národnosti její rodiče jakkoliv hádali. Rodiče již zemřeli, sdělila jí to jejich známá ze Stavropolu. S manželem se seznámila asi v 29 letech, pracovala jako sestra v nemocnici. Po jejich svatbě přicházeli běženci z Karabachu a situace byla vyostřená, její rodiče ihned odjeli do Stavropolu a chtěli, aby jela také, ale manžel ji uklidňoval, ale po konfliktech, které měla, se rozhodla, že odjede a řekla mu, že buď ať sám zůstane, nebo ať jede s ní. Sami spolu žádné problémy nemají, a když do tábora přijeli Arméni či Ázerbájdžánci, tak se vítali se všemi, normální lidé problémy nemají. Kdo ale jednou zažil v zemi ten strach, tak se vrátit nechce. Ázerbájdžán má jen 7 milionů lidí, a kdyby ji někdo poznal, co potom. Nechce riskovat, bojí se. Sama nevěří, že je pravda, co se uvádí v provedeném podkladu, že by v Ázerbájdžánu žily ty smíšené páry, a pak, přijeli do ČR s 12 letou dcerou, jak se s ní mohli vrátit, jak by tam žila. Na hranicích jsou stále půtky, zabijí Armény, takže pak zase zabijí oni Ázerbájdžánce. V ČR je všechno jinak, tady se bát nemusejí, ona je již ze všeho unavená.
15. Dne 30. 3. 2016 byli žalobci seznámeni s podklady, které se za účelem informací o zemi původu vyskytují ve správním spise, žalobci uvedli, že se k podkladům nechtějí vyjádřit, včera se dívali na internet a viděli, že se tam střílí, u soudu též říkali, že je tam nebezpečno.

16. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu posledního správního řízení, vedeného s žalobci, a v napadených rozhodnutích neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
17. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo
 - e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.
18. Jak soud výše uvedl, opakovaně zrušil žalobami napadená rozhodnutí žalovaného ve věcech obou manželů a žádal správní orgán, aby se velmi zodpovědně vypořádal se všemi jejich námitkami, které směřovaly, jak uvedeno v bodě 11, zejména do nevyčerpávajícího odůvodnění otázky národnosti žalobkyně a s tím souvisejícím namítaným pronásledováním na kumulativním základě a hrozbou případné vážné újmy v případě návratu do země původu. Žalovaný v rozhodnutí, vydaném ve věci manžela žalobkyně, správně na str. 5 zdůraznil, že považuje za objasněné, že tvrzeným důvodem žádosti manželů o udělení mezinárodní ochrany jsou národnostní potíže jeho ženy, které měla se spoluobčany v Ázerbájdžánu kvůli svému arménskému původu. Správní orgán zde poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) čj. 4 Azs 23/2012 (přejímá závěry, učiněné v určitém smyslu v předchozím rozhodnutí v souvislosti s formou mezinárodní ochrany) a ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu konstatuje, že žalobce nikdy neuvedl, že by byl v zemi původu jakkoliv činný, ani prakticky nevyslovil pochybnost o závěru správního orgánu, že podmínky tohoto ustanovení nesplňuje, žalovaný tedy tak jako dříve dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky § 12 písm. a), jak uvedeny shora. Krajský soud dospěl k obdobnému závěru, konstatuje, že žalobce opravdu od počátku azylového řízení v ČR nikdy neuvedl jakýkoliv politický podtext opuštění své vlasti, žalovaným i soudem učiněný závěr o nenaplnění podmínek § 12 písm. a) tedy soud považuje za jednoznačný. Prakticky obdobná je situace i manželky žalobce, kdy ani ona neuváděla jakékoliv problémy, které by v zemi původu plynuly z důvodů politického charakteru, ani ona v průběhu všech let nikdy žádnou takovou skutečnost neuvedla ani netvrdila. Krajský soud tedy uzavřel, že podmínky § 12 písm. a) zákona o azylu žadatelé nesplňují.
19. Velmi podrobně se žalovaný zabýval otázkou národnosti žalobkyně, právě pak s ohledem na tento prakticky jediný důvod obav obou manželů, kdy jednak měl žalovaný zkoumat, zda jimi popsané ataky soukromých osob mohou představovat kumulovaně azylově relevantní pronásledování z důvodu národnosti a též to, zda z obdobného důvodu nejsou pro případ návratu do vlasti jakkoli ohroženi. Žalovaný uvedl, že z informace MZV ČR č. 90804/2016-LPTP ze dne 26. 2. 2016 jasně plyne, že v zemi lze určit národnost potomka po rodičích, matka žalobkyně byla ázerbájdžánské národnosti, otec arménské. Žalobkyně tvrdila, že národnost je určena po otci. V každém případě však žalovaný učinil závěr, že žalobkyně není etnickou Arménkou, neboť její původ je takto smíšený. Oficiální stanovisko, plynoucí ze zprávy je takové, že by žalobkyně mohla mít případně za tohoto stavu i ázerbájdžánskou národnost, uvádí, že v původním občanském průkazu měla uvedenu arménskou. Žalobkyně však nikdy netvrdila, že měla jakékoliv problémy se státními orgány ohledně své národnosti a zde soud připomíná skutečnost, rovněž žalovaným zdůrazněnou, že v zemi původu zůstalo i po masovém odlivu Arménů ze země množství smíšených manželství, v naprosto převažujícím počtu manžel – Ázerbájdžánec, manželka – Arménka, kdy žena přijala jeho příjmení a je prakticky takto v zemi ochráněna. O této skutečnosti byl v soudním a následně i ve správním řízení proveden řádný důkaz. To, že uváděnému počtu takových manželství žalobci příliš nedůvěřují, není důkazem opaku. Veškeré podklady, provedené

k této věci soudem a v předchozím rozsudku řádně popsané, hovoří o případné možné diskriminaci v přístupu Arménů k zaměstnání ve státní správě, nehovoří však o tom, že by v zemi docházelo k jejich azylově relevantnímu pronásledování. Pokud mají ženy ázerbájdžánské pasy, problémy jim nehrozí. Případ žalobkyně pak žalovaný popsal, co se týče dokladů tak, že národnost se do pasu nezapisuje, bývá obsahem rodného listu. Žalobkyně předložila rodný a oddací list, v rodném listu je zapsána pouze národnost jejich rodičů, její národnost není uvedena ani v listu oddacím, v ČR má k dispozici doklady s příjmením po uzavření sňatku, v dokladu, kterým by disponovala v případě výjezdu, by opět bylo uvedeno její současné příjmení, bez uvedení národnosti. V dalším pak žalovaný připustil, že v době, kdy manželé opouštěli vlast, se jednalo o vypjatou a vyostřenou situaci, a to kvůli vojenskému střetu obou zemí o Náhorní Karabach, kdy zejména nevraživost ázerbájdžánských uprchlíků z oblasti Náhorního Karabachu představovala masový odliv Arménů ze země. Žalobkyně opustila své zaměstnání z vlastního rozhodnutí, uváděla, že pocítovala určitý chlad ze strany spolupracovníků, dále popsala určité ústrky ze strany sousedů a manželé uvedli, že hovořili s okrskářem, který jim doporučil odjezd ze země. Žalovaný zhodnotil tyto skutečnosti tak, že v nich azylově relevantní tíži pronásledování na kumulativním základu nespátřil. Argumentuje i tím, že při odjezdu žalobkyně měla vyřízen ázerbájdžánský pas na příjmení, získané sňatkem, a popsané skutečnosti nepovažuje za cílené azylově relevantní pronásledování. K uvedenému závěru se po řádném přezkoumání věci kloní i soud. Pronásledování na kumulativním základu, jehož tíži a okolnosti popsal NSS např. ve svém rozhodnutí čj. 6 Azs 4/2012 ze dne 14. 6. 2012, musí mít ve svých konkrétních formách negativních reakcí žadatelova okolí ve svém souhrnu intenzitu, kterou by bylo možné považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu § 2 odst. 8 (dříve 6) zákona o azylu. Žalobci vypověděli, že manželka odešla z práce, sousedé jí nadávali a jednou došlo na fyzický kontakt. Žalobce uvedl, že jim též v době, kdy se Ázerbájdžánci vraceli z Náhorního Karabachu, rozbili okna. O ženu se bál, její rodiče ji chtěli odvézt již v r. 1990, kdy sami vyjížděli do Ruska. Situaci tedy řešili odjezdem – žalobce výslovně uvedl, že jim v tomto nikdo nebránil. Zde soud podotýká, že z popsané situace lze seriózně usoudit, že obdobnými problémy prošla zřejmě většina smíšených manželství v Ázerbájdžánu v uvedené době, nicméně mnohá vytrvala na území země a žijí zde doposud, o pronásledování těchto osob ze strany státu nejsou reálné podklady. To, že žalobci řešili problém odjezdem do Ruska, bylo zřejmě ovlivněno skutečností, že rodiče žalobkyně žili ve Stavropolu a rodina se rozhodla odjet za nimi. Ani v Rusku však žalobci neřešili situaci řádným obstaráním potřebných dokladů, uváděli, že každoročně psali o doklady do Baku. Zde soud připomíná, že takové řešení situace nemůže pokládat za dostatečné, neboť předpokládá, že je běžným stavem v mnoha zemích světa vyřídit potřebné doklady osobně, nikoliv zasláním k žádosti do zahraničí, čehož si museli být vědomi i sami žalobci. Z uvedených skutečností, po velmi zralé úvaze, dospěl i soud k závěru, že byť žalobkyně mohla mít a zcela zřejmě i měla obavy z ústrků spoluobčanů, v tak rozsáhlém velkoměstě, jakým je Baku, zcela jistě mohla rodina řešit danou situaci přesídlením do jiného místa, případně vyhledat pomoc příslušných orgánů.

20. V současném znění zákona o azylu (s ohledem na dopracování základních zásad podkladů Evropského parlamentu a Rady) lze vysledovat ze znění § 2 odst. 4 – 7, že pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna

původci pronásledování. Ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Pronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobu bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně o oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu – a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou.

21. V daném případě je tak s ohledem na okolnosti věci zřejmé, že žalobci svěřili své obavy okrskáři, na jiný příslušný orgán státu se neobrátili, věc neřešili ani případným přestěhováním se, ale zvolili odjezd, žalobkyni byl vydán ázerbájdžánský cestovní pas s příjmením manžela a vycestovali ze země. Soud tedy dospěl k závěru, že mohla být naplněna subjektivní stránka věci, nicméně objektivní chybí. Žalobci nesdělili, že by žádali o pomoc oficiální orgány země původu, ani že by bylo vyloučeno, že by případně nemohli záležitost řešit přesídlením v rámci státu. V tomto ohledu pak žalovaný odkázal na informaci MZV ČR, z níž plyne, že státní orgány Ázerbájdžánu jsou schopny zajistit ochranu osobám arménské národnosti před útoky Ázerbájdžánců, a to do té míry, do jaké jsou schopny obecně zajišťovat pořádek v zemi a ochranu všech ostatních občanů. Zde pak soud zdůrazňuje, že obavy manžela o uvěznění žalobkyně ihned po příjezdu do země pouze z důvodu jejího smíšeného původu z žádného objektivního podkladu nevyplynou. Vzhledem k uvedeným skutečnostem soud uzavřel, že neshledává v daném případě reálné azylově relevantní naplnění podmínek ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
22. Z podkladů, které má soud aktuálně k dispozici, neplyne, že by rodinnému příslušníkovi žalobců byl v České republice udělen azyl či doplňková ochrana, nesplňují proto podmínky pro udělení azylu z důvodů, upravených § 13 zákona o azylu, jak uvedeny shora.
23. V případě obou žalobců se správní orgán zabýval možností a zvážením okolností humanitárního azylu ve smyslu § 14. K podmínkám žalobce konstatoval, že je dospělou, plně svéprávnou osobou, která si vždy na živobytí vydělávala vlastní práci, nyní nehovořil ani o žádných zdravotních problémech, k možnosti zpětné integrace ve vlasti pak žalovaný zvažoval délku tamního pobytu, která trvala prvních 30 let. Uvedl tedy, že nejdelší pobyt v životě žalobce trval v zemi původu, a i když od jejího opuštění prošla země dalším vývojem, o nemožnosti zpětné integrace nelze hovořit. Žalobce tam má

nejbližší příbuzné, možnost sociálního zázemí je tak naplněna. Žalobci nic nebrání ani v možnosti sehnat si v zemi původu zaměstnání, zde pak soud doplňuje, že žalobce sám v průběhu správního řízení sdělil, že by si ve vlasti i více vydělal. Žalovaný neshledal v případě žalobce okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy natolik výjimečné, aby mohl být odůvodněn humanitární azyl. V případě manželky žalobce, tedy žalobkyně, uvedl žalovaný obdobnou správní úvahu, pouze zdůraznil, že žalobkyně již 25 let užívá ázerbájdžánské příjmení a tudíž je žalovaný přesvědčen, že v pracovním zařazení v zemi původu nic podstatného nebrání ani jí. Soud pak konstatoval, že žalovaný se prakticky co do podmínek humanitárního azylu zabýval všemi aspekty, které by mohly přicházet v úvahu při hodnocení tohoto druhu mezinárodní ochrany a nevybočil z mezí správní úvahy, soud proto nespatriil závažnějšího pochybení v závěru správního orgánu o jeho neudělení.

24. K nebezpečí hrozby vážné újmy pro případ návratu manželů do Ázerbájdžánu argumentoval správní orgán prakticky podklady, které soud provedl v předcházejícím řízení a které hovořily o situaci žen arménského původu, žijících v manželství s Ázerbájdžáncem, tuto popsal na str. 8 a 11 – 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Těžil i z dalších zpráv, které jsou aktuálně součástí správního spisu. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na znění ust. § 14a) zákona o azylu nelze dovodit, že by žalobkyně byla ohrožena vězením či jiným azylově relevantním zásahem ze strany státních orgánů, s tím, že žalobci namítané obavy z podkladů nelze považovat za reálné a podložené. Žalovaný po podrobném vyhodnocení veškerých podkladů a skutečností, které měl z průběhu dřívějších řízení k dispozici, a to i z podkladů, provedených důkazně u soudu, dospěl k závěru, že pokud nebude žalobkyně chtít, nemusí v žádné souvislosti svůj smíšený původu uvádět a nemusí se tak vystavovat ani případným diskriminačním přístupům ze strany soukromých osob, jejichž reakcí se dlouhodobě obává. K žalobcům namítané skutečnosti o stále trvajících problémech země v souvislosti s Náhorním Karabachem soud připomíná, že to, že tento konflikt může vygradovat ve vážný ozbrojený konflikt, tvrdili již při příjezdu do ČR, od té doby se však charakter konfliktu zásadněji nezměnil a přesto, že tyto potíže přetrvávají, soud je přesvědčen, že na situaci žalobců a jejich případného návratu do vlasti nemůže mít zásadní vliv. Nejedná se o střet, který by měl zásadní dopad na situaci občanů, žijících mimo citované území a není tak ozbrojeným konfliktem, který má na mysli ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Na další argumentaci žalovaného pak soud plně odkazuje, a to zejména na str. 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí pak konečně zmiňují i skutečnost, že zletilá dcera nemá udělen azyl, ani v době rozhodování neměla žádné dlouhodobé povolení k pobytu, proto ani nepřichází v úvahu naplnění podstaty realizace rodinného a soukromého života v případě výjezdu žalobců, konečně, soud doplňuje, že žalobci sami uváděli v průběhu řízení, že dcera je již dospělá, nežije s nimi a občas si telefonují. Uvedené skutečnosti pak dávají odpověď i na nenaplnění podmínek ust. § 14b) zákona o azylu.
25. Vzhledem k tomu, že v minulém řízení soud provedl zprávu MZV ČR k aktuální situaci v zemi původu žalobců, požádal před svým rozhodnutím o současnou aktualizaci, podklady pak zaslal žalobcům i žalovanému k případnému vyjádření. Toto učinil pouze správní orgán. MZV ČR dne 7. 1. 2018 soudu sdělilo, že dle vyjádření zastupitelského úřadu v Baku je možno dohledat původ otce žalobkyně v příslušné matrice, i kdyby tak úřady však učinily, zásadní problémy pro dotyčnou osobu ZÚ nepředpokládá. Diskriminační tendence vůči osobám z Arménie, jak dosud popisovány, vyloučit zcela nelze. Pár může mít potíže s integrací do společnosti po tak dlouhé době, úřady jejich

dlouhodobý pobyt bez úpravy řešit nebudou, neboť jde o velmi rozšířený jev. Žádost o azyl v zahraničí však může být brána jako pohanění dobrého jména země v zahraničí, což by sebou mohlo nést jistý druh šikany při vyřizování dokumentů, shánění práce apod. V dalším pak zpráva o situaci v Ázerbájdžánu popisuje obdobné skutečnosti, které soud konstatoval ve svém dřívějším rozhodnutí, aktuálně pak uvádí, že situace ohledně lidských práv se více nezlepšuje, v r. 2018 mají proběhnout prezidentské volby, lze očekávat určité restriktce svobody projevu. Z reakce správního orgánu ze dne 7. 2. 2018 plyne, že zcela konkrétně i případu manželů vyplývá z uvedeného to, že manželka má pouze částečnou arménskou národnost, užívá však ázerbájdžánské příjmení, z čehož nelze tento původ vyvodit a manžel – Ázerbájdžánec její před případnými ústrky její oporou. Před vycestováním ze země původu žili manželé v Baku, které leží na pobřeží Kaspického moře, nikoliv na napjatém arménsko-ázerbájdžánském pomezí. Manželka pracovala jako zdravotní sestra, z práce odešla sama, nevykonávala funkci ve státní správě, žalobce pracoval jako instalatér. Od popisovaných potíží již uplynul značný časový odstup. Žádné orgány ČR neposkytují ázerbájdžánským orgánům informace o tom, kdo žádá v ČR o mezinárodní ochranu, v této souvislosti se proto žalobci návratu do země původu nemusí obávat. Žalovaný tedy nespátňuje v informacích, poskytnutých MZV ČR, žádné zpochybnění jím vydaných rozhodnutí ve věci. Se závěrem žalovaného a jeho reakcí soud souhlasí. K žalobní námitce o nevypořádání přípisu Doc. K. soud připomíná, že správní orgán tak učinil, a to na str. 7 rozhodnutí, vydaného ve věci žalobkyně. Soud též konstatuje, že v soudním řízení byl tento důkaz proveden a žalovanému bylo uloženo, aby jej vzal v úvahu při svém hodnocení případu. Žalovaný uvádí, že je v něm rekapitulován příběh žadatelky a její rodiny, je hodnocen ve světle současného ázerbájdžánského režimu. Ten, jak i zmiňuje podkladová zpráva HRW, není v mnoha ohledech demokratický, avšak žalobkyně nikdy o žádných politických aktivitách či boji za dodržování lidských práv ve vlasti nehovořila, proto vzal tento důkaz žalovaný na vědomí a dále se jím nezabýval. Soud tímto považuje tento problém za vypořádaný. Soud pak dodává, že z průběhů správních i soudních řízení nedospěl na základě veškerých podkladů, že je reálná úvaha žalobců o tom, že manželka žalobce bude ihned po příjezdu uvězněna z důvodu toho, že její otec byl arménské národnosti. Soud nespornuje, že žalobci mohou mít při návratu určité problémy, které však provázejí většinu obyvatel mnoha států po návratu z dlouhodobého pobytu mimo zem původu, nicméně žádný důkaz nesvědčí o tom, že by tyto problémy měly být azylově relevantní, tedy v tíži, vyjádřené v české právní úpravě ust. §§ 12 – 14b) zákona o azylu, který čerpal a čerpá z mezinárodních, zejména pak evropských předpisů a úmluv v tomto směru.

26. Soud po velmi zralé úvaze, kdy v případě žalobců dříve rušil opakovaně rozhodnutí žalovaného, po posledně provedeném řízení a pohovorech s žalobci a následném rozhodnutí správního orgánu dospěl k přesvědčení, že námitky žalobců jsou aktuálně nedůvodné a jejich žaloby zamítl. Učinil tak v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

27. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci nebyli ve věci úspěšní, správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. dubna 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně